

Justyna Bieda

Areszty detencyjne w Królestwie Polskim 1815–1868

Z badań nad powstawaniem nowożytnej
administracji na ziemiach polskich

Areszty detencyjne w Królestwie Polskim 1815–1868

WYDAWNICTWO
UNIWERSYTETU
ŁÓDZKIEGO

Justyna Bieda

Areszty detencyjne w Królestwie Polskim 1815–1868

Z badań nad powstawaniem nowożytnej
administracji na ziemiach polskich

Justyna Bieda (ORCID: 0000-0003-0231-7936) – Uniwersytet Łódzki
Wydział Prawa i Administracji, Zakład Badań nad Rozwojem Państwa i Prawa
90-232 Łódź, ul. Kopcińskiego 8/12

RECENZENCI

Jacek Matuszewski, Wojciech Witkowski

REDAKTOR INICJUJĄCY

Monika Borowczyk

OPRACOWANIE REDAKCYJNE

Monika Poradecka

SKŁAD I ŁAMANIE

AGENT PR

KOREKTA TECHNICZNA

Wojciech Grzegorzczak

PROJEKT OKŁADKI

Monika Rawska

Na okładce wykorzystano rycinę Cornelisa de Waela ze zbiorów Rijksmuseum w Amsterdamie

© Copyright by Justyna Bieda, Łódź 2023

© Copyright for this edition by Uniwersytet Łódzki, Łódź 2023

Wydane przez Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego

Wydanie I. W.10954.22.0.M

Ark. wyd. 19,6; ark. druk. 17,625

ISBN 978-83-8088-957-6

e-ISBN 978-83-8331-211-8

Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego

90-237 Łódź, ul. Matejki 34A

www.wydawnictwo.uni.lodz.pl

e-mail: ksiegarnia@uni.lodz.pl

tel. 42 635 55 77

Spis treści

Wstęp	9
Rozdział I	
Ewolucja zasad stosowania i wykonywania zatrzymania przed wyrokiem w europejskiej doktrynie prawa karnego do początków XIX w.	37
1. Kształtowanie się zasad stosowania aresztu tymczasowego	37
2. Kształtowanie się zasad wykonywania aresztu tymczasowego	45
3. Podsumowanie	55
Rozdział II	
Rozwój instytucji uwięzienia przed wyrokiem na ziemiach polskich	57
1. Warunki stosowania i wykonywania aresztu tymczasowego w I Rzeczypospolitej	57
2. Areszt tymczasowy w Księstwie Warszawskim	61
3. Areszt tymczasowy w Królestwie Polskim	65
3.1. Poglądy polskich penitencjarystów w pierwszych latach istnienia Królestwa Polskiego	65
3.2. Przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania	67
3.3. Zasady wykonywania tymczasowego aresztowania	70
3.4. Rodzaje ośrodków pozbawienia wolności dla osób tymczasowo aresztowanych	73
3.4.1. Areszty policyjne	73
3.4.2. Areszty detencyjne	74
3.4.3. Więzienia śledcze	81
4. Podsumowanie	83
Rozdział III	
Rola organów administracji rządowej i sądów w funkcjonowaniu aresztów detencyjnych	85
1. Organy administracji	85
1.1. Zasada centralizacji	85
1.2. Udział organów administracji rządowej w procesie podejmowania decyzji dotyczących funkcjonowania aresztów detencyjnych	87
1.2.1. Komisja Rządowa Spraw Wewnętrznych	87
1.2.2. Komisja Rządowa Sprawiedliwości	90
2. Organy sądowe	92
2.1. Decyzje w przedmiocie osadzenia w areszcie	92
2.2. Wydawanie ogólnych wytycznych co do postępowania z aresztantem	94

6 Spis treści

2.3. Decyzje w przedmiocie uwolnienia z aresztu	95
2.4. Wydawanie zgody na widzenia	95
2.5. Wydawanie zgody aresztantom na lepsze pożywienie	96
2.6. Wymierzanie kar dyscyplinarnych względem aresztantów	96
2.7. Odpowiedzialność sędziego z tytułu bezprawnego aresztowania tymczasowego	96
3. Nadzór nad aresztami detencyjnymi	99
4. Podsumowanie	104

Rozdział IV

Aresztanci **107**

1. Osoby umieszczane w areszcie detencyjnym	107
1.1. Podejrzani o popełnienie przestępstwa	107
1.2. Szczególne zasady dotyczące osób podejrzanych o przestępstwo defraudacji (kontrabandy)	111
2. Dopuszczalny czas pobytu w areszcie detencyjnym	117
2.1. Regulacje prawne	117
2.2. Praktyka	121
3. Prawa aresztantów	126
3.1. Wyżywienie	126
3.2. Odzież	129
3.3. Opieka lekarska	130
3.4. Widzenia	132
3.5. Utrzymywanie się z własnych funduszy	133
4. Obowiązki aresztantów	134
4.1. Przestrzeganie ustalonych reguł zachowania	134
4.2. Praca	135
4.3. Zwrot kosztów utrzymania	138
5. Odpowiedzialność dyscyplinarna aresztantów	139
6. Podsumowanie	140

Rozdział V

Organizacja aresztów detencyjnych **143**

1. Lokalizacja	143
2. Lokal	148
2.1. Obowiązek wyznaczenia lokalu przez władze miejskie	148
2.2. Wymogi ustawowe dotyczące technicznych standardów lokalu	155
2.3. Urządzenie celi więziennej	159
3. Burmistrz jako organ prowadzący areszt detencyjny	163
3.1. Uprawnienia zarządcze burmistrza	164
3.2. Czynności dozorcze burmistrza	169
3.2.1. Kontrola aresztantów przy przyjęciu do aresztu	169
3.2.2. Kontrola stanu ludności	170
3.2.3. Bieżące rewizje	173

4. Koszty funkcjonowania aresztów detencyjnych	176
4.1. Zasady finansowania kosztów utrzymania aresztów	176
4.2. Wydatki	184
4.2.1. Wyżywienie aresztantów	184
4.2.2. Utrzymanie lokalu	186
4.2.3. Wynagrodzenie służby więziennej	189
4.2.4. Remonty	189
4.2.5. Odzież	191
4.2.6. Leczenie	191
4.3. Problem rozliczenia kosztów funkcjonowania aresztów detencyjnych mieszczących się w jednym lokalu z aresztami policyjnymi	192
5. Transport	194
6. Postępowanie w razie zgonu	198
7. Podsumowanie	200

Rozdział VI

Służba więzienna **205**

1. Dozorcy (nadzorcy)	205
1.1. Procedura przyjmowania do służby	205
1.1.1. Warunki kwalifikacyjne	205
1.1.2. Nominacja	208
1.2. Rozwiązanie stosunku urzędniczego	212
1.3. Obowiązki	213
1.4. Prawa	215
1.4.1. Wynagrodzenie	215
1.4.2. Uprawnienia emerytalne	217
1.4.3. Urlopy	219
1.4.4. Awanse	220
2. Strażnicy (stróże)	220
3. Odpowiedzialność urzędników państwowych za brak należytego wykonywania powierzonych im obowiązków	225
3.1. Odpowiedzialność porządkowa	226
3.2. Odpowiedzialność dyscyplinarna i karno-sądowa	228
3.3. Przepisy szczególne dotyczące odpowiedzialności służbowej burmistrza i służby więziennej w związku z funkcjonowaniem aresztów detencyjnych	230
4. Podsumowanie	233

Rozdział VII

Inne funkcje aresztów detencyjnych **235**

1. Funkcje wprowadzone na mocy przepisów prawa	235
1.1. Odbywanie zastępczej kary aresztu przez defraudantów (kontrabandzystów)	235
1.2. Odbywanie kary aresztu publicznego lub aresztu na czas krótki	244
1.3. Miejsca noclegowe dla więźniów (aresztantów) podczas transportu	248

8 Spis treści

2. Inne funkcje aresztów detencyjnych wykształcone na drodze praktyki	249
2.1. Odbywanie kary aresztu policyjnego	249
2.2. Przetrzymanie osób podlegających ekstradycji w Kaliszu	250
2.3. Przetrzymanie osób ukrywających się przed spisem wojskowym	251
2.4. Osadzanie niewypłacalnych dłużników	252
3. Podsumowanie	254
 Zakończenie	 257
 Bibliografia	 267
 Spis tabel	 281

Wstęp

Przypadający na XVIII w. okres oświecenia¹ nazywany był **wiekem światła**². Z całą mocą ujawnił się wtedy kryzys społeczno-polityczny, mający genezę jeszcze w XVII w. Oświeceniowy program walki ze **starym ładem** podejmowany był w atmosferze krytyki wszelkich istniejących urządzeń w sferze państwa i prawa: feudalnej nierówności i ucisku społecznego, przywilejów szlacheckich, poddaństwa chłopów, ograniczeń własności, fanatyzmu religijnego, narzędzi tortur i stosów inkwizycji oraz indeksów zakazanych ksiąg – jak mówiono: całego balastu przeszłości określanej mianem **gotyckiego barbarzyństwa**³.

Dążenia te znajdowały wyraz w pismach postępowych myślicieli epoki, które w XVIII w. wywierały wpływ na wszystkie sfery życia społecznego. Poglądy filozofów wiązały się z filozofią racjonalistyczną i doktryną prawa natury⁴.

Racjonalizm głosił, że źródłem wiedzy jest doświadczenie, kontrolowane przez rozum wyposażony we wszelkie właściwości służące weryfikowaniu prawdy. Wszystko, co niezgodne z rozumem ludzkim, uznawał za nieprawdziwe⁵. Immanuel Kant postrzegał misję oświecenia jako wyprowadzenie ludzkości ze stanu niedojrzałości: „Oświeceniem nazywamy wyjście człowieka z niepełnoletności, w którą wpadł z własnej winy”⁶. Niepełnoletność to zaś niezdolność człowieka do posługiwania się własnym rozumem, bez obcego kierownictwa. Niepełnoletność ta jest zawiniona wtedy, kiedy jej przyczyną nie jest brak rozumu, lecz brak decyzji i odwagi do posługiwania się nim bez obcego kierownictwa.

1 Z. Libera, *Oświecenie*, Warszawa 1991, s. 5–6; A.F. Grabski, *Myśl historyczna polskiego oświecenia*, Warszawa 1976, s. 56–65.

2 M. Wąsowicz, *Nurt socjologiczny w polskiej myśli prawnokarnej*, Warszawa 1989, s. 15–20.

3 K. Sójka-Zielińska, *Historia prawa*, Warszawa 1981, s. 208–209; J. Haytler, *U źródeł prawa karnego*, Warszawa 1934, s. 9 i nast.; W. Spasowicz, *Najnowsze prądy w nauce prawa karnego*, Petersburg 1892, s. 108–112.

4 M. Szczaniecki, *Powszechna historia państwa i prawa*, Warszawa 1973, s. 392.

5 J. Maciszewski, *Historia powszechna. Wiek oświecenia*, Warszawa 1997, s. 39.

6 I. Kant, *Co to jest Oświecenie*, „Berlinische Monatsschrift” 1784, s. 228; por. H. Giegużyński, *O karze w ogólności*, Warszawa 1871, s. 27 i nast., szerzej na temat teorii odwetu moralnego I. Kanta – E. Krzymuski, *System prawa karnego. Ze stanowiska nauki trzech kodeksów obowiązujących w Polsce. I. Część ogólna*, Kraków 1921, s. 7.

Drugą ideą przewodnią epoki była idea prawa natury⁷. Filozofowie oświecenia przypisywali naturze wartość absolutną, przedstawiając ją jako zagubiony ideał, który miał zastąpić prawdę objawioną. Wierzyli oni w istnienie praw przyrodzonych poznawalnych rozumem i uznawali, że wystarczy tylko odkryć prawa natury, które rządzą życiem społecznym – zarówno ekonomią, jak i polityką. Tym prawom naturalnym człowiek powinien nadać kształt prawa pozytywnego, które umożliwi stworzenie ustroju zapewniającego sprawiedliwość i szczęście. Człowiek jest stworzony po to, by był szczęśliwy, a szczęście osiągnie wtedy, gdy przestrzegać będzie praw naturalnych i praw przyrodzonych każdemu człowiekowi, natomiast zadaniem rządu jest zagwarantowanie tych praw naturalnych. Jeden z największych myślicieli oświecenia – J.J. Rousseau – uważał, iż stosunki między jednostką a państwem powinny opierać się na **umowie społecznej** – tym samym podważył on podstawowe założenia systemu feudalnego⁸. W myśl jego koncepcji umowy społecznej suwerenność w państwie należy do ludu, który ma prawo do bezpośredniego sprawowania władzy ustawodawczej i bezpośredniego obierania tych, którzy mają sprawować władzę wykonawczą. Inny wielki myśliciel – Monteskiusz – stworzył teorię podziału władzy jako systemu, który ma zapewnić naturalne prawa człowieka do wolności. Filozofia prawa natury kształtowała się w warunkach wielkiego postępu nauk przyrodniczych i matematycznych, jaki przyniosło XVII stulecie – wiek F. Bacona, I. Newtona, Kartezjusza i B. Pascala⁹. Za pośrednictwem pism F.-M. Woltera¹⁰ **człowiek oświecony** nabył pewne wyobrażenie o systemie Newtona. Był oczywiście daleki od pełnego zrozumienia Newtonowskiej matematyki i fizyki, ale otaczający go świat i rządzące nim prawa utraciły dawną tajemniczość. Kult wiedzy ścisłej przenoszono na grunt badań nad społeczeństwem, człowiek był traktowany jako cząstka wielkiego mechanizmu natury, a wizja nowego porządku społecznego wywodzona była z poznawalnych rozumem praw przyrody¹¹.

Ideologia oświecenia przyniosła bezprecedensowy postęp w rozwoju myśli ludzkiej, zmianę mentalności, sposobu myślenia oraz podejścia do zjawisk i rzeczy¹². Istotną cechą przewrotu umysłowego było oddzielenie filozofii od religii. Można rzec, iż nastąpiło niemal całkowite zlaicyzowanie życia umysłowego, a problematyka doczesnej egzystencji człowieka znalazła się w centrum uwagi, gdy kwestia zbawienia zeszła na plan dalszy¹³.

7 H. Izdebski, *Historia myśli politycznej i prawnej*, Warszawa 2013, s. 119–122.

8 J. O'Grady, *Filozofia oświecenia w pigułce*, Warszawa 2021, s. 173–192.

9 G.L. Seidler, *W nurcie oświecenia*, Lublin 2002, s. 9.

10 H. Hinz, *Od religii do filozofii. Z dziejów kultury umysłowej epoki oświecenia*, Warszawa 1960, s. 7–109.

11 J. Maciszewski, *Historia powszechna...*, s. 39.

12 Ibidem.

13 P. Chaunu, *Cywilizacja wieku oświecenia*, Warszawa 1989, s. 225–257; K. Hennig, *Narodziny cywilizacji oświecenia*, Warszawa 2017, s. 75–76.

Oświecenie odrzucało dotychczasowy porządek społeczny, postulując stworzenie zupełnie nowego porządku prawnego, oderwanego od spuścizny **wieków ciemności**. Dzieło kodyfikacji prawa było realizowane w różnych uwarunkowaniach historycznych. Jedne kodyfikacje powstawały w wyniku obalenia ustroju feudalnego, jak we Francji¹⁴, inne w warunkach oświeconego absolutyzmu, będąc wynikiem działań monarchów, którzy za pomocą reform próbowali ratować fundament ustroju feudalnego. Jednakże niezależnie od tych różnic podstawą ideologiczną osiemnastowiecznych kodyfikacji była filozofia nowożytnego prawa natury. Postulowano zerwanie z dotychczasowym stanem niepewności prawnej, z cechującym feudalne stosunki brakiem bezpieczeństwa, samowolą i nadużyciami w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości. Nowe kodeksy miały stworzyć prawo pewne, dające rozstrzygnięcia we wszystkich możliwych przypadkach, tak by nie zostawiać pola dla dowolności wyrokowania.

Niesprawiedliwość i nieludzkość szczególnie widać było w dziedzinie prawa karnego. Dotychczasowa praktyka bazowała na surowej tradycji tej gałęzi prawa, sięgającej jeszcze czasów **Caroliny** (1532 r.)¹⁵. Stosowano karę śmierci w różnych wariantach¹⁶, chłostę, galery, zeznania wymuszano torturami, a postępowanie miało charakter inkwizycyjny. Taki stan rzeczy zaczął wzbudzać sprzeciw. To właśnie w prawie karnym – jako bezpośrednim instrumencie polityki państwa – najwcześniej i najpełniej odbił się reformatorski duch epoki. Na jego charakter wpłynęły niewątpliwie postulaty wielkich filozofów tych czasów (najwybitniejszymi przedstawicielami byli C. Beccaria i F.-M. Wolter), walczących o humanitarną reformę prawa kryminalnego. Humanitaryści podjęli walkę z bezprawiem i nadużyciami feudalnego wymiaru sprawiedliwości¹⁷.

W dziedzinie prawa karnego materialnego domagano się zerwania z arbitralnością sędziów i zastosowania zasad „nie ma kary bez ustawy” (*nulla poena sine lege*) i „nie ma przestępstwa bez ustawy” (*nullum crimen sine lege*), indywidualizacji odpowiedzialności karnej, zniesienia karalności czarów i magii, a także samobójstw¹⁸, wychodząc z założenia, że każda jednostka ma prawo do dysponowania swoją osobą. Opowiadano się też przeciw stosowaniu analogii i za równością jednostki wobec prawa karnego. Najwięcej jednak miejsca w dziełach humanitarystów zajmowało zagadnienie kary. Osiągnięciem doktryny humanitarnej było całkowicie nowe spojrzenie na cel represji karnej, co wiązało się z odmienną niż

14 A. Esmein, *Zasady prawa konstytucyjnego*, Warszawa 1904, s. 475–476; P. Kropotkin, *Wielka rewolucja francuska 1789–1793*, Kraków–Łódź 1948, s. 11 i nast.

15 U. Hoff, *Europa oświecenia. Tworzenie Europy*, Warszawa 1995, s. 141.

16 M. Kański, *O karze śmierci. Rozprawa napisana w celu osiągnięcia stopnia doktora praw w Uniwersytecie Jagiellońskim*, Kraków 1850, s. 4 i nast.; Z. Bugajski, *Więziennictwo*. Cz. 1. *Zarys nauki o karze*, Rawicz 1925, s. 20–30.

17 S. Salmonowicz, *Cesare Bentham (1738–1794). Sylwetka i dzieło*, „*Analecta*” 1995, nr 4/2(8), z. 2, s. 9–27.

18 Szerzej o karaniu samobójstw A. Mogilnicki, *Kary dodatkowe. Kary cielesne, kary hańbiące, pozbawienie czci i praw*, Warszawa 1907.

dotychczas oceną praw człowieka¹⁹. Zakwestionowano wszystkie dotychczasowe metafizyczne koncepcje kary, opierając się na zasadach utylitaryzmu społecznego. Istotą kary nie miał już być odwet, ale osiągnięcie za jej pomocą pożytecznych dla społeczeństwa celów²⁰. Najważniejszym z nich miała być prewencja – tak indywidualna, jak i generalna²¹. Po raz pierwszy kara miała służyć poprawie przestępcy, umożliwiającej mu powrót do społeczeństwa. Za najskuteczniejszy sposób poprawy uznano pracę, stąd też na plan pierwszy wysunęła się kara pozbawienia wolności. Niektórzy z myślicieli w ogóle kwestionowali zasadność kary śmierci, np. C. Beccaria pisał: „jakże to ludzie mogą przyznawać sobie prawo do uśmiercania bliźnich”²². Według niego bardziej dotkliwa dla przestępcy od kary śmierci jest kara pozbawienia wolności: „nie surowość, lecz długotrwałość kary wywiera największe wrażenie na duszę człowieka. Najmocniejszym hamulcem powstrzymującym od popełniania przestępstw nie jest przerażające, choć przejściowe widowisko śmierci złoźnicy, lecz długotrwały i pełen cierpień przykład człowieka, który, postradawszy wolność, stał się zwierzęciem roboczym i swym trudem wynagradza krzywdę wyrządzoną społeczeństwu”²³. Również F.-M. Wolter zwalczał karę śmierci jako nieużyteczną społecznie, choć w wyjątkowych przypadkach dopuszczał jej stosowanie²⁴. Powszechnym postulatem humanitarystów było też zniesienie wszelkich okrutnych kar połączonych z męczarnią skazanego, takich jak kwalifikowane kary śmierci czy kary mutylacyjne.

W drugiej połowie XVIII w. postulaty ideologii oświecenia zaczęły znajdować praktyczne odzwierciedlenie w europejskim prawie karnym materialnym i procedurze karnej²⁵.

W prawie karnym materialnym w większości europejskich kodeksów karnych przełomu XVIII/XIX w. na plan pierwszy wysunięto karę pozbawienia wolności, zaczęto istotnie ograniczać lub całkowicie eliminować z katalogu sankcji karę śmierci²⁶

19 S. Salmonowicz, *Prawo karne oświeconego absolutyzmu. Z dziejów kodyfikacji przełomu XVIII/XIX w.*, Toruń 1966, s. 24–25.

20 Szerzej na temat ewolucji poglądów dotyczących celów kary M. Szerer, *Kara. Szkic socjologiczny*, Kraków 1910, s. 1.

21 W. Makowski, *Prawo karne. O przestępstwach w szczególności. Wykład porównawczy prawa karnego austriackiego, niemieckiego i rosyjskiego, obowiązującego w Polsce*, Warszawa 1924, s. 6–8.

22 Z. Zdrójkowski, *Teodor Ostrowski 1750–1802*, Warszawa 1956, s. 51.

23 M. Szczaniecki, *Powszechna historia...*, s. 286; por. także P. Józefowicz, *O teorii prawa kryminalnego z prewencji wyprowadzonej, jej zaletach i niedogodnościach i o karach, które za przymus prewencyjny uważanemi być mogą, z teorią tą pogodzić się dadzą (rozprawa napisana celem otrzymania stopnia doktora prawa w Królewsko-Warszawskim Uniwersytecie)*, Warszawa 1830, s. 6 i nast.; A. Mogilnicki, *Indywidualizacja kary*, Warszawa 1900, s. 5 i nast.

24 Z. Zdrójkowski, *Teodor Ostrowski...*, s. 51.

25 A. Dziadzio, *Powszechna historia prawa*, Warszawa 2011, s. 152; A. Okolski, *O urzędzie prokuratora w postępowaniu karnym*, Kraków 1865, s. 5.

26 Na przykład instrukcja Katarzyny II z 1768 r., Kodeks karny francuski z 1791 r., Landrecht z 1794 r., *Zbiór Ustaw o Karach dla Galicji Zachodniej* drukiem Józefa Hraszańskiego, C.K. Niemieckiego i Polskiego nadwornego Typografa i Bibliopoli z 1797 r., *Księga Ustaw na*

oraz kary mutylacyjne i hańbiące²⁷. Wśród reguł odpowiedzialności karnej pojawiły się zasady *nullum crimen sine lege* i *nulla pena sine lege*²⁸, indywidualny charakter odpowiedzialności karnej²⁹ oraz zasada równości wobec prawa³⁰.

Oświeceniowy program całkowitej przebudowy istniejącego porządku polityczno-prawnego w większym nawet stopniu niż prawa karnego materialnego dotyczył procedury karnej. Proces karny był bowiem silnie związany z instytucjami ustroju politycznego, bezpośrednio wyrażając jego charakter i cele. Walka z ustrojem feudalnym, rządami absolutnymi, arbitralnością i nadużywaniem władzy miała na gruncie procesu karnego szczególne znaczenie, gdyż w tej dziedzinie prawa mieszczą się najistotniejsze kwestie z zakresu gwarancji osobistych i bezpieczeństwa prawnego jednostki. Postulaty prawa natury, domagające się zapewnienia praw podmiotowych jednostki, wprost uderzały w realia feudalnego wymiaru sprawiedliwości oraz nieprawość i okrucieństwo inkwizycyjnego procesu karnego³¹. W pierwszej kolejności wystąpienia humanitarystów dotyczyły zniesienia tortur jako sprzecznych z elementarnym poczuciem człowieczeństwa (w Prusach ten środek dowodowy zniesiono w 1740 r., w Austrii i Polsce w 1776 r.). Obok postulatów domagających się przebudowy całego systemu sądownictwa karnego, z zagwarantowaniem niezawisłości sądów i udziału czynnika społecznego w wyrokowaniu, podnoszono konieczność przyznania podsądnemu określonych praw, tj. gwarancji przeciwko samowolnemu uwięzieniu, prawa do obrony, wreszcie zapewnienia mu ochrony prawnej i traktowania go jako niewinnego, dopóki nie zostanie mu udowodnione, że jest winny popełnienia przestępstwa³². Jak pisał C. Beccaria: „nikogo nie można nazwać przestępcą, dopóki nie zapadnie skazujący wyrok, społeczeństwo zaś nie może pozbawić oskarżonego swej ochrony do czasu, aż zapadnie decyzja, że pogwałcił on umowy, na mocy których udzielono mu tej ochrony”³³.

Program reform procesu karnego najwcześniej zrealizowano w rewolucyjnej Francji, a następnie powoli w innych europejskich ustawodawstwach.

Zbrodnie i Ciężkie Policyjne Przestępstwa z 1803 r. Zabrakło kary śmierci w Kodeksie karnym tokańskim z 1786 r. czy Kodeksie karnym austriackim z 1787 r. Zob. też S. Budziński, *O przestępstwach w szczególności. Wykład porównawczy z uwzględnieniem praw obowiązujących w Królestwie Polskim i Galicji austriackiej*, Warszawa 1883, s. 4–12; R. Hube, *Historia prawa karnego ruskiego*, t. I, cz. 1, Warszawa 1870, s. 131–134.

27 Na przykład instrukcja Katarzyny II z 1767 r., Kodeks karny tokański z 1786 r., Kodeks karny austriacki z 1787 r., Kodeks karny francuski z 1791 r. Por. M. Foucault, *Nadzorować i karać. Narodziny więziennictwa*, Warszawa 2009, s. 17–18.

28 Na przykład Kodeks karny austriacki z 1787 r., Landrecht z 1794 r., Kodeks karny bawarski z 1813 r.

29 Na przykład Kodeks karny austriacki z 1787 r.

30 Ibidem.

31 Szerzej o różnicach między procesem inkwizycyjnym a skargowym A. Zacharia, *Wykład postępowania karnego niemieckiego spolszczony pod red. Leopolda Mikulskiego*, Warszawa 1847, s. 17–36.

32 A. Dziadzio, *Powszechna historia...*, s. 439–441.

33 K. Sójka-Zielińska, *Historia...*, s. 345.

Do procedur karnych wprowadzano zasady procesu mieszanego³⁴, jawności i ustności postępowania³⁵, zakaz *reformationis in peius*³⁶, swobodną ocenę dowodów (choć w pierwszej połowie XIX w. w ograniczonym zakresie)³⁷, prawo oskarżonego do obrony (w tym do posiadania obrońcy)³⁸, czynnik społeczny w wyrokowaniu³⁹. Działalność osiemnastowiecznych humanitarystów w zakresie systemu kar przesunęła punkt ciężkości na karę pozbawienia wolności oraz postawiła pod sądowego w roli podmiotu postępowania sądowego, któremu należy zagwarantować podstawowe prawa człowieka. Fakt ten na przełomie XVIII/XIX w. przyniósł praktyczny impuls do reformy więziennictwa. Najwybitniejszymi przedstawicielami ruchu penitencjarnego byli J. Howard i J. Bentham. Pierwszy w swoim dziele *O stanie więzień w Anglii i Walii* zgodnie z duchem epoki wskazywał, iż więzienie powinno być traktowane nie jako środek unieszkodliwienia i wyeliminowania przestępcy ze społeczeństwa, lecz jako środek umożliwiający oddziaływanie wychowawcze przez pracę oraz naukę religii i moralności. Pisał, iż należy zachęcać więźniów do poprawy przez skracanie czasu kary przy dobrym sprawowaniu. Postulował zapewnienie lepszych warunków sanitarnych i higienicznych, wprowadzenie opieki lekarskiej oraz racjonalnego żywienia⁴⁰. Podobne poglądy wysuwał J. Bentham, choć był on przeciwnikiem robót przymusowych, gdyż uważał, że praca wymagająca dużego trudu powinna być wykonywana przez ludzi wolnych, gdyż perspektywa zapłaty w dużo większym stopniu zachęca do działania niż przymus i strach. Sprzeciwiał się też robotom publicznym skazanych jako okrywającym ich hańbą, a tym samym uniemożliwiającym ich poprawę. Za skuteczny środek poprawy J. Bentham uważał osamotnienie, iż nie trwa ono zbyt długo, gdyż takie odosobnienie może doprowadzić do rozpacz, szaleństwa lub ośpienia⁴¹. Bentham był twórcą tzw. panoptyku – projektu więzienia, w którym z centralnego punktu można obserwować wszystkie cele, samemu nie będąc widzianym. Zdaniem autora świadomość więźnia, że jest ciągle obserwowany, była istotnym czynnikiem

34 Na przykład Kodeks karny francuski z 1791 r., Kodeks francuski postępowania karnego z 1808 r.

35 Na przykład Kodeks karny francuski z 1791 r.

36 Na przykład *Zbiór Ustaw o Karach dla Galicji Zachodniej...* z 1797 r., *Księga Ustaw na Zbrodnie i Ciężkie Policyjne Przestępstwa* z 1803 r.

37 Ibidem.

38 Na przykład Kodeks karny toskański z 1786 r., Kodeks karny francuski z 1791 r., Ordynacja kryminalna pruska z 1805 r., Kodeks francuski postępowania karnego z 1808 r.

39 Na przykład Kodeks francuski o przestępstwach i karach z 1795 r., *Zbiór Ustaw o Karach dla Galicji Zachodniej...* z 1797 r., *Księga Ustaw na Zbrodnie i Ciężkie Policyjne Przestępstwa* z 1803 r., Kodeks francuski postępowania karnego z 1808 r. Zob. też J. Śliwowski, *Reforma penitencjarna a wymiar sprawiedliwości*, Warszawa 1937, s. 7 i nast.

40 L. Rabinowicz, *Podstawy nauki o więziennictwie*, Warszawa 1933, s. 29–32.

41 T. Tulejski, *Osiemnastowieczna koncepcja reformy więziennictwa Jeremy'ego Benthama*, „Przegląd Więziennictwa Polskiego” 2005, nr 49, s. 176–178; St.A. Wotowski, *Mury więzienne. Wspomnienia B. hr. Ronikiera*, b.m., b.r., s. 21–27; J. Górny, *Koncepcje karno-penitencjarne Aleksandra Moldenhawera oraz ich wpływ na teorię i praktykę wykonywania kary*, Warszawa 1977, s. 10–11.

wpływającym na jego poprawę⁴². Bentham nie doczekał się realizacji swoich projektów⁴³. Natomiast jego zdolnymi uczniami byli Amerykanie, którzy – czerpiąc z europejskiej myśli penitencjarnej – wypracowali systemy penitencjarne oparte na odosobnieniu. Były to tzw. systemy pensylwański oraz auburnski⁴⁴. Pierwszy, powstały w końcu XVIII w., zakładał całkowitą izolację osadzonego przy jednoczesnym odjęciu mu wszelkiej pracy. Jednakże wzrost liczby samobójstw i chorób psychicznych wśród więźniów doprowadził do powstania systemu auburnskiego, w którym więźniowie spali w pojedynczych celach, ale w ciągu dnia pracowali wspólnie, choć w milczeniu⁴⁵.

W Europie powyższe postulaty znalazły urzeczywistnienie dopiero w XIX w. Europejscy ustawodawcy, korzystając w dużej mierze z rozwiązań amerykańskich, podejmowali praktyczne próby gruntownych reform systemu więziennictwa, co w wielu przypadkach wymagało stworzenia od podstaw zarówno sieci ośrodków penitencjarnych, jak i przepisów regulujących ich organizację i funkcjonowanie (do tej pory większość miała charakter prywatny, teraz miały się one stać jednostkami publicznymi, co wymagało odpowiednich rozwiązań prawnych)⁴⁶.

Europejskie prądy oświeceniowe nie ominęły Rzeczypospolitej⁴⁷. W systemie kar nacisk na sankcje pozbawienia wolności po raz pierwszy na ziemiach polskich położono w okresie stanisławowskim. Było to szczególnie widoczne w projekcie kodeksu Stanisława Augusta. Do szkoły humanitarnej w pracach nad księgą II kodeksu (miała być ona poświęcona prawu karnemu) wyraźnie nawiązywał wybitny prawnik J. Szymanowski. Uwzględniał on zasady *nullum crimen sine lege* i *nulla pena sine lege*, żądał różnicowania kar w zależności od stopnia przestępstwa oraz ograniczenia kary śmierci do przypadków rzeczywistego niebezpieczeństwa dla społeczeństwa. Szymanowski przywiązywał dużą wagę do poprawy winowajcy, która we właściwych i zapewnionych przez władzę państwową warunkach

42 M. Senkowska, *Kara więzienia w Królestwie Polskim w pierwszej połowie XIX wieku*, Wrocław–Warszawa–Kraków 1961, s. 15–16.

43 M. Czerwiec, *Więziennictwo. Zarys rozwoju więziennictwa*, Warszawa 1958, s. 32.

44 Z. Bugajski, *Wykład więziennictwa*, Warszawa 1926, s. 35–38.

45 Szerzej W. Kopff, *O systemie karnym poprawczym i więzieniach stosowanych do niego*, b.m., b.r., s. 9–15; Z. Bugajski, *Więziennictwo. Cz. 2. Systemy więzienne*, b.m., 1925, s. 7–11; I. Wolman, *Historia więzienia w Sieradzu*, „Przegląd Więziennictwa Polskiego” 1998, nr 20–21, s. 83; F. Skarbek, *O więzieniach i stanie ich w kraju naszym*, „Biblioteka Warszawska” 1841, t. II, s. 4–12; J.U. Niemcewicz, *Memoriał o nowym stanie więzień ustanowionym w Stanach Zjednoczonych Ameryki*, Warszawa 1962, s. 39–89.

46 M. Czerwiec, *Więziennictwo...*, s. 32; Z. Bugajski, *Wychowanie fizyczne*, [w:] idem (red.), *Księga jubileuszowa więziennictwa polskiego 1918–1928*, Warszawa 1929, s. 139–140; J. Śliwowski, *Narodziny prawa penitencjarnego*, Warszawa 1934, s. 3 i nast.

47 Z. Bugajski, *Rozwój działalności kulturalno-oświatowej w więzieniach, jej zadania i obecna organizacja*, [w:] idem (red.), *Księga jubileuszowa więziennictwa polskiego 1918–1928*, Warszawa 1929, s. 1; E. Neymark, *Opieka duchowa*, [w:] Z. Bugajski (red.), *Księga jubileuszowa więziennictwa polskiego 1918–1928*, Warszawa 1929, s. 124; T. Maciejewski, *Historia polskiej myśli administracyjnej do 1918 r.*, Warszawa 2008, s. 23–27; Z. Drozdowicz, *Filozofia Oświecenia*, Warszawa 2006, s. 229–240.

powinna prowadzić do „oddania go nazad lepszym społeczności”⁴⁸. Stąd troska o racjonalny i humanitarny system więziennictwa oraz sposób obchodzenia się z więźniami⁴⁹.

Upadek państwa polskiego nie zniweczył dążeń reformatorskich w dziedzinie prawa karnego i systemów wykonywania kary.

W Księstwie Warszawskim uchwałą sejmiku z 18 marca 1809 r. wprowadzono przepisy uchylające w obowiązującym ustawodawstwie pruskim liczne okrutne kary, zastępując je bardziej humanitarnymi. Zabroniono stosowania kary śmierci przez łamanie kołem i palenie, a także praktykowanych przy wykonywaniu tej kary dodatkowych udręczeń, zastępując je ścięciem i powieszeniem⁵⁰. Ponadto zniesiono obostrzenia kary więzienia i ograniczono zakres stosowania chłosty (nie można jej było wymierzać szlachcie oraz członkom zgromadzeń gminnych). Po przyłączeniu Galicji Zachodniej dekretem z 26 lipca 1810 r. utrzymano tam moc obowiązującą *Księgi Ustaw na Zbrodnie i Ciężkie Policyjne Przestępstwa* z 1803 r., choć zastrzeżono, że stosowanie prawa austriackiego nie może naruszać Konstytucji i Kodeksu Napoleona (np. zniesiono karę chłosty)⁵¹.

Zasady konstytucyjne Królestwa Polskiego utrzymywały w mocy prawo karne z czasów Księstwa Warszawskiego, zaznaczając jednocześnie, iż w przyszłości zostaną one zmienione. Nowy Kodeks Karzący Królestwa Polskiego (dalej: KK) został uchwalony przez sejm 26 kwietnia 1818 r.⁵² Choć był wytworem okresu przejściowego, zawierającym elementy feudalne i burżuazyjne, stanowił jednak niewątpliwy postęp, m.in. wprowadzał zasadę równości jednostki wobec prawa. Wysuwał na plan pierwszy karę pozbawienia wolności⁵³, choć całkowicie kary śmierci nie znosił (była ona dopuszczalna za siedem konkretnych przestępstw, a jej wykonanie mogło nastąpić jedynie przez ścięcie lub powieszenie). Utrzymano karę chłosty jako środek zastępczy kary pozbawienia wolności, ale tylko na wniosek skazanego (z wyjątkiem złodziei i podpalaczy, dla których była obligatoryjna

48 J. Bardach, Z. Kaczmarczyk, B. Leśnodorski (red.), *Historia państwa i prawa Polski*, t. II, Warszawa 1966, s. 580.

49 Ibidem, s. 579–580.

50 J. Bardach, M. Senkowska-Gluck (red.), *Historia państwa i prawa Polski*, t. III, Warszawa 1981, s. 160; W. Sobociński, *Historia ustroju i prawa Księstwa Warszawskiego*, Toruń 1964, s. 273–289.

51 S. Płaza, *Historia prawa w Polsce na tle porównawczym*, cz. II, Kraków 2002, s. 113. Szerzej o wprowadzeniu Kodeksu Napoleona w Księstwie Warszawskim J.J. Litauer, *Fragmenty z dziejów polskiego sądownictwa porozbiorowego*, Warszawa 1915, s. 1–5.

52 J. Migdał, *Kodeks Karzący – pierwsza polska nowoczesna kodyfikacja prawa karnego*, „Przegląd Więziennictwa” 2006, nr 51, s. 132; D. Dzierzynski, *Uwagi nad prawem karnem polskim*, [w:] *Themis Polska*, t. VIII, Warszawa 1830, s. 1 i nast.; J. Koredczuk, *Kodeks Karzący a Kodeks Kar Głównych i Poprawczych*, [w:] L. Mażewski (red.), *Królestwo Polskie w okresie namiestnictwa Iwana Paskiewicza (1832–1856). System polityczny. Prawo i statut organiczny z 26 lutego 1832 r.*, Radzymin 2015, s. 234 i nast.

53 T. Wierchowski, *Zarys dziejów więziennictwa w Kaliszu (1840–1939)*, „Przegląd Więziennictwa Polskiego” 1998, nr 19, s. 80.

obok kary więzienia). Nowe prawo przyjmowało też zasady *nullum crimen sine lege* i *nulla poena sine lege*⁵⁴.

W zakresie procedury karnej w części popruskiej Księstwa Warszawskiego utrzymano procedurę pruską z 1805 r., a w pogalicyjskiej procedurę austriacką z 1803 r. Oba kodeksy przewidywały procedurę inkwizycyjną. Niemniej od początku istnienia Księstwa Warszawskiego starano się wprowadzić elementy skargowe. Przy sądach kryminalnych powołano oskarżycieli publicznych, wprowadzono częściowo ustną indagację, a następnie nakazano ustność i publiczność rozprawy. Przewidziano też udział obrońców, obok możliwości osobistego popierania sprawy, a także ewentualność ustanowienia obrońcy z urzędu⁵⁵. W Królestwie Polskim zachowano te rozwiązania proceduralne⁵⁶.

Podjęte działania humanitaryzacji prawa i procedury karnej na ziemiach polskich w początkach XIX w. niewątpliwie przyczyniły się do intensywnego rozwoju myśli penitencjarnej. Na szczególną uwagę zasługują poglądy J.U. Niemcewicza, K. Potockiego i F. Skarbka, które silnie wpisywały się w europejski nurt humanitarnej postawy wobec przestępcy⁵⁷.

Postulaty tych trzech reformatorów dotyczące celów i warunków wykonywania kary pozbawienia wolności były podobne, choć oczywiście daje się dostrzec między nimi pewne różnice. Niemniej wszyscy oni za cel kary uważali nie odwet, ale poprawę przestępcy, odstraszenie innych oraz zadośćuczynienie społeczeństwu i pokrzywdzonemu⁵⁸. Dla osiągnięcia zamierzonego skutku wszyscy wymienieni dawali konkretne, wspólne wskazówki: konieczność wprowadzenia klasyfikacji przestępców, zapewnienie im zatrudnienia, udzielanie nauk religijnych, zatrudnianie odpowiednio wykwalifikowanego personelu więziennego, a także ludzkie obchodzenie się z osadzonymi przez zapewnienie zdrowego żywienia, opieki lekarskiej, środków higieny, ogrzewanych i wietrzonych cel. Ponadto

54 Szerzej A. Helcel, *Rys postępowania prawodawstwa karnego ze szczególnym uwzględnieniem na nowsze w tej mierze usiłowania*, Kraków 1837, s. 148–151.

55 J. Bardach, M. Senkowska-Gluck (red.), *Historia państwa...*, s. 164–165.

56 S. Płaza, *Historia prawa...*, s. 165.

57 M. Czerwiec, *Dom Badań w Piotrkowie*, „Gazeta Penitencjarna” 1983, nr 14, s. 7–8; M. Senkowska, *O więzieniach publicznych, czyli domach pokuty, rzecz krótka*, „Prawo i Życie” 1959, nr 21, s. 8; eadem, *Projekt Ksawerego Potockiego ulepszenia administracji i stanu więzień publicznych w Królestwie Polskim z 1819 r.*, „Przegląd Więziennictwa” 1960, nr 1, s. 127–132; T. Demidowicz, *Z dziejów polskiej myśli penitencjarnej. Julian Ursyn Niemcewicz (1758–1841) i jego poglądy na temat więziennictwa*, „Przegląd Więziennictwa Polskiego” 2005, nr 49, s. 205 i nast.; J. Haytler, *Fryderyk Hr. Skarbek jako penitencjarysta (1792–1866)*, Warszawa 1935, s. 14 i nast.

58 M. Michalski, *Historyczny zarys kształtowania się warunków wykonywania kary pozbawienia wolności na obszarze obecnego województwa świętokrzyskiego*, Kielce 2005, s. 19; K. Potocki, *Uwagi do projektu ogólnego i szczególnego ulepszenia administracji i stanu więzień publicznych w Królestwie Polskim*, Warszawa 1819, s. 2; M. Senkowska, *Fryderyk Skarbek – polski reformator więziennictwa*, „Prawo i Życie” 1961, nr 11, s. 8; J. Śliwowski, *Próby reformy więziennictwa polskiego na początku XIX w. (do roku 1832)*, „Krakowskie Studia Prawnicze” 1981, R. XIV, s. 131–163.

J.U. Niemcewicz⁵⁹ i K. Potocki⁶⁰ zwracali również uwagę na dobroczynny wpływ instytucji przedterminowego zwolnienia, a ten ostatni postulował także wypłacanie osobom wychodzącym na wolność zasiłków pieniężnych.

Realizacja tych postulatów wymagała głębokiej reformy całego systemu penitencjarnego. Stan polskich więzień na początkach XIX w., nawet uwzględniając standardy z tego stulecia, mógł budzić grozę. W Księstwie Warszawskim więziennictwo oparte było na systemie pruskim, w którym w ogóle nie uwzględniano celów resocjalizacyjnych, a tylko izolacyjne. Z przedłożonego przez ministra policji A. Potockiego raportu wyłaniał się niezwykle ponury obraz. Więzienia były przepełnione, osadzeni pozostawali poza zainteresowaniem personelu więziennego, nie dokonywano segregacji przestępców (np. skazanych po raz pierwszych przetrzymywano z recydywistami), brakowało odzieży, bielizny, racje żywieniowe miały charakter głodowy, a cele były zazwyczaj ciemne, wilgotne, pozbawione posłania. Władze Księstwa Warszawskiego podjęły próby reform, jednak niestabilna sytuacja kraju oraz brak funduszy nie pozwoliły na ich realizację. Rzeczywistą reformę systemu więziennego przyniosły dopiero czasy Królestwa Polskiego⁶¹.

Uznając wolność człowieka za jedno z podstawowych praw jednostki ideologia oświecenia zwracała także uwagę na kwestię uwięzienia człowieka przed wyrokiem. Do połowy XVIII w. problematyka zasad stosowania i wykonywania tymczasowego aresztowania pozostawała zasadniczo poza zainteresowaniem prawników. Zatrzymanie następowało na podstawie arbitralnych decyzji nieskrępowanych żadnymi regułami, tymczasowo aresztowanych przetrzymywano zaś wraz ze skazanymi zbrodniarzami w prymitywnych pomieszczeniach, gdzie w warunkach urągających wszelkim wymogom higieny podejrzany czekał na wydanie wyroku⁶². Brak było norm określających organizację i funkcjonowanie takich miejsc, a sami osadzeni pozbawieni byli jakiegokolwiek ochrony prawnej czy też możliwości obrony przed takim uwięzieniem⁶³.

Dopiero myśl oświecenia przyniosła pierwsze idee dotyczące zasad stosowania i wykonywania tymczasowego aresztowania, których praktyczne urzeczywistnienie

59 Według J.U. Niemcewicza nie bez znaczenia dla osiągnięcia poprawy moralnej przestępcy była także perspektywa nagrody w postaci przedterminowego zwolnienia – por. J.U. Niemcewicz, *O więzieniach publicznych, czyli Domach Pokuty rzecz krótka*, Warszawa 1818, s. 50.

60 Potocki chyba jeszcze bardziej niż Niemcewicz dostrzegał pozytywne skutki instytucji przedterminowego zwolnienia, uważając ją za najsilniejszy bodziec do poprawy, choć był on przeciwnikiem udzielania jakichkolwiek ulg czy nagród więźniom dobrze sprawującym się w czasie odbywania kary. Uważał to za element utrudniający pracę administracji więziennej i sprzyjający samowoli służby więziennej – por. K. Potocki, *Uwagi do projektu...*, s. 23.

61 J. Bieda, *Decyzje centralnych organów rządowych w procesie kształtowania systemu organizacji więziennictwa Królestwa Polskiego na tle wybranych polskich koncepcji penitencjarnych początku XIX wieku*, „Studia Prawno-Ekonomiczne” 2015, t. XCIV, s. 11–12.

62 J. Śliwowski, *Prawo i polityka penitencjarna*, Warszawa 1982, s. 31.

63 J. Górny, *Elementy indywidualizacji i humanizacji karanania w rozwoju penitencjarystyki*, Warszawa 1996, s. 6.

nastąpiło na przełomie XVIII/XIX w.⁶⁴ Jednym z głównych postulatów było wprowadzenie reguły oddzielania osób zatrzymanych przed wyrokiem od już skazanych. Realizacją tej idei było stopniowe wprowadzanie oddzielnych ośrodków penitencjarnych przeznaczonych jedynie dla osób tymczasowo aresztowanych, a w europejskich procedurach karnych zaczęły pojawiać się przepisy dotyczące organizacji i funkcjonowania tych jednostek.

Pod wpływem postulatów wysuwanych przez penitencjarystów na zachodzie Europy w połowie XVIII w. także na ziemiach polskich dostrzec można pewne zmiany, np. wprowadzenie przez S. Lubomirskiego w otwartym przez niego w 1767 r. więzieniu zasady rozdziału tymczasowo aresztowanych od skazanych.

W Księstwie Warszawskim od samego początku zaczęły pojawiać się głosy apelujące o stworzenie bardziej rozbudowanego systemu ośrodków pozbawienia wolności, w tym rozdziału miejsc służących do przetrzymywania osób, względem których nie zapadł jeszcze wyrok, w zależności od etapu postępowania przygotowawczego. Wychodząc naprzeciw tym postulatom, 17 maja 1808 r. minister sprawiedliwości F. Łubieński wydał instrukcję *O tymczasowej organizacji sądownictwa kryminalnego*, która obok istniejących inkwizytoriów wprowadzała przy sądach policji prostej⁶⁵ oddzielne miejsca, gdzie mieli przebywać osadzeni w trakcie tzw. śledztwa pierwiastkowego. W Księstwie Warszawskim – jak już wspomniano – nie udało się wprowadzić w życie reformy więziennictwa, ale przepisy te stały się podstawą do funkcjonowania tzw. aresztów detencyjnych w Królestwie Polskim⁶⁶.

W pierwszych latach istnienia Królestwa Polskiego odziedziczony po Księstwie Warszawskim stan więziennictwa zasadniczo nie uległ zmianie. Momentem przełomowym stał się rok 1818, kiedy car Aleksander I w trakcie pobytu w Warszawie dokonał wizytacji niektórych więzień stolicy. Skutkiem wyrażonego przez władcę niezadowolenia z zastanego stanu rzeczy była odezwa ministra sekretarza stanu do ministra sprawiedliwości, w której zalecał on, „aby ministrowie zajęli się niezwłocznie planem ogólnego i szczegółowego ulepszenia systemu administracji i stanu więzień publicznych w Warszawie i całym kraju”⁶⁷. Reakcją na to polecenie były realne działania centralnych organów rządowych. Zadanie to jednakże nie było łatwe, gdyż w Królestwie Polskim brakowało zasadniczo regulacji dotyczących organizacji i funkcjonowania jednostek penitencjarnych.

64 Z. Bugajski, *Czytelnictwo więzienne*, [w:] idem (red.), *Księga jubileuszowa więziennictwa polskiego 1918–1928*, Warszawa 1929, s. 133.

65 W tym miejscu należy wyjaśnić, iż najniższą instancją sądowniczą był sąd pokoju, a jego wydział kryminalny określano mianem sądu policji prostej, choć w źródłach często posługiwano się ogólnym pojęciem *sąd pokoju*.

66 W Królestwie Polskim wykształcił się specyficzny system ośrodków pozbawienia wolności dla osób, względem których nie zapadł jeszcze wyrok, nieznanym obowiązującym dotąd zabiorczym procedurom karnym. W zależności od etapu postępowania podejrzani mogli być osadzeni w tzw. areszcie policyjnym (na mocy decyzji władzy administracyjnej do czasu podjęcia decyzji przez sąd), areszcie detencyjnym (na mocy decyzji sądu do czasu zakończenia śledztwa pierwiastkowego) lub inkwizytoracie (do czasu wydania wyroku).

67 M. Senkowska, *Kara więzienia...*, s. 28–29.

Co istotne, projektowany ustrój administracyjny (w tym także organizacja ośrodków pozbawienia wolności) wykorzystywał poza rodzimymi doświadczeniami rozwiązania pruskie, austriackie i francuskie, a więc te, z którymi polskie elity polityczne miały okazję się zetknąć⁶⁸. W aspekcie omawianej problematyki kluczowe było przyjęcie za podstawę pruskiej konstrukcji pojęcia *policja*⁶⁹. Termin ten odgrywał dla różnych gałęzi burżuazyjnej nauki o państwie i prawie, zwłaszcza dla nauki administracji i prawa administracyjnego, rolę jednego z głównych elementów określających zakres uprawnień administracji wobec obywateli i sferę pozostawioną ich swobodnej działalności⁷⁰. Najprawdopodobniej pojęcie *policja* przeniknęło w kształcie nadanym mu we Francji (rozumiano przez nie należyty i uporządkowany stan spraw państwowych) do Niemiec pod koniec XV w.⁷¹ Istotne zmiany miały miejsce w ciągu XVII i XVIII w., kiedy od szerokiego zakresu pojęcia *policja*, będącego początkowo synonimem organizacji i działalności państwa, oddzieliły się odrębne działy: spraw zagranicznych, wojskowych, kościelnych, finansowych i sądownictwa⁷². Oznaczało to zawężenie policji tylko do administracji wewnętrznej państwa i działalności w tej sferze dla ochrony porządku i spokoju publicznego. Ostatecznie przyjęto, iż pełna definicja policji została zawarta w paragrafie 10 II 17 Landrechtu z 1794 r., który stanowił: „urzędem jest czynienie niezbędnych przedsięwzięć dla zachowania publicznego spokoju, bezpieczeństwa i porządku i dla odpierania zapowiadającego się niebezpieczeństwa grożącego zbiorowości lub pojedynczym członkom”⁷³.

Ten przełom w penitencjarystyce na ziemiach polskich budził już zainteresowanie polskiej literatury, ale opracowania w tym zakresie skupiały się przede wszystkim na zagadnieniach związanych z wykorzystywanymi koncepcjami doktryny. Natomiast nie podejmowano kluczowej, moim zdaniem, kwestii analizy praktycznych komplikacji związanych z budową odpowiednich struktur administracyjnych więziennictwa nowego typu i wprowadzania w życie nowoczesnych rozwiązań. Dlatego podejmuję próbę pokazania – na przykładzie aresztów detencyjnych – problemów, z jakimi mierzyły się centralne organy administracji rządowej w trakcie tworzenia od podstaw zmierzającego ku nowoczesności więziennictwa w Królestwie Polskim. Była to z jednej strony próba wdrażania rodzących się humanitarnych idei penitencjarnych, z drugiej zaś było to działanie w warunkach ograniczeń wynikających z realnej sytuacji społeczno-gospodarczej państwa. Moim zadaniem będzie zbadanie drogi rozwoju instytucji aresztów detencyjnych, tworzenia ich

68 M. Gałędek, *Koncepcje i projekty nowego ustroju administracji dla przyszłego Królestwa Polskiego. Studium z dziejów myśli administracyjnej*, Sopot 2017, s. 24.

69 Szerzej o niemieckim modelu administracji – H. Izdebski, *Współczesne modele administracji publicznej*, Warszawa 1993, s. 19–24.

70 W. Szwarc, *Zarys ewolucji pojęcia „Policji” w Monarchii Pruskiej w XVIII i XIX w.*, [w:] H. Groszyk, L. Dubel (red.), *Wybrane problemy teorii i praktyki państwa i prawa*, Lublin 1986, s. 117.

71 W. Witkowski, *Historia administracji w Polsce, 1764–1989*, Warszawa 2007, s. 18.

72 W. Szwarc, *Zarys ewolucji...*, s. 118.

73 Ibidem, s. 119.

struktury organizacyjnej, określania zasad funkcjonowania administracji więziennej i trudności z wprowadzaniem tych wszystkich regulacji w życie, czym dotychczas kompleksowo nie zajmowano się publikacjach. W literaturze odnaleźć można jedynie pojedyncze wzmianki o tych jednostkach, podawane głównie przy okazji omawiania systemu penitencjarnego Królestwa Polskiego⁷⁴.

Ramy czasowe pracy zostały zakreślone na lata 1815–1868, tj. od początku istnienia Królestwa Polskiego aż do likwidacji Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych⁷⁵, której podlegały areszty detencyjne, i której akty prawne miały determinować funkcjonowanie i organizację tych jednostek w Królestwie Polskim.

Za bazę źródłową posłużyły z jednej strony teksty aktów prawa stanowionego – przede wszystkim akty normatywne wydawane przez namiestnika Królestwa Polskiego, Komisję Rządową Spraw Wewnętrznych (zwłaszcza dwa podstawowe akty: Instrukcja względem porządnego i jednostajnego utrzymywania aresztów policji prostej z 29 kwietnia 1822 r. oraz Instrukcja dla więzień i zakładów karnych Królestwa Polskiego z 15/27 sierpnia 1859 r.), ale także przez Komisję Rządową Sprawiedliwości i Komisję Rządową Przychodów i Skarbu.

Z drugiej strony wykorzystany został materiał źródłowy powstały w toku praktyki, w tym w szczególności akty wydawane przez komisje wojewódzkie⁷⁶, komisarzy obwodowych⁷⁷ czy władze miejskie. Istotna była także szeroka korespondencja między organami administracji publicznej poszczególnych szczebli, dotycząca bieżących problemów związanych z działalnością aresztów detencyjnych, a zwłaszcza determinujących możliwości rozwiązania kwestii finansowych. Ich analiza

74 Na przykład S. Piątkowski, *System penitencjarny Królestwa Polskiego w okresie międzywojennym (1831–1863). Organizacja i funkcjonowanie miejsc odosobnienia oraz warunki życia osadzonych*, „Res Historica” 2015, nr 40, s. 135–149 (należy zwrócić uwagę, iż autor błędnie wskazuje, że odnaleziona w Archiwum Państwowym w Radomiu w aktach Rządu Gubernialnego Radomskiego, sygn. 10657, Instrukcja względem porządnego i jednostajnego utrzymania aresztów Policji Prostej pochodzi z około 1850 r. – w rzeczywistości pochodzi ona z 29 kwietnia 1822 r., a jej treść została zamieszczona w Zbiorze Przepisów Administracyjnych Królestwa Polskiego. Cz. VI. O aresztach i więzieniach, t. I, Warszawa 1868, s. 97–123); J. Pomiankiewicz, *Miejski areszt policyjno-sądowy – więzienie w Chełmie w latach 1864–1918*, „Rocznik Chełmski” 2001, s. 143–168.

75 W pracy pomijam zmiany zachodzące w nazwie, strukturze i zasadach funkcjonowania tego organu jako nieistotne dla analizowanego zagadnienia badawczego, w związku z tym określam go pojęciem *Komisja Rządowa Spraw Wewnętrznych*, gdy będę wysuwać pewne ogólne sformułowania, a nie analizować konkretne akty prawne i dokumenty praktyki.

76 Podobnie jak w przypadku Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych nie uznaję za znaczące z punktu widzenia przedstawianego zagadnienia przeprowadzone w 1837 r. w Królestwie Polskim reformy administracji terenowej i zmiany nazw *komisja wojewódzka na rząd gubernialny*. W pracy będę posługiwać się pojęciem *komisja wojewódzka*, gdy będę wysuwać pewne ogólne sformułowania, a nie analizować konkretne akty prawne i dokumenty praktyki.

77 Podobnie jak w przypadku komisji wojewódzkiej nie uznaję za znaczące z punktu widzenia przedstawianego zagadnienia przeprowadzone w 1837 r. w Królestwie Polskim reformy administracji terenowej i zmiany nazw *komisarz obwodowy na naczelnik powiatu*. W pracy będę posługiwać się pojęciem *komisarz obwodowy*, gdy będę wysuwać pewne ogólne sformułowania, a nie analizować konkretne akty prawne i dokumenty praktyki.

pozwoili na zestawienie przepisów prawa z praktyk funkcjonowania areztów detencyjnych, która bardzo często odbiegała od unormowa ustawowych. Najcenniejszym jednakże ródem informacji były rónego rodzaju raporty składowe przez magistraty miast wladzom wojewódzkim lub przez te ostatnie organom rządowym⁷⁸.

Kwerenda ródłowa objęła dokumenty przechowywane w Archiwum Głównym Akt Dawnych oraz tych archiwach państwowych, w których znajdowały się dokumenty będące zapisem aktywności wladz administracyjnych działających na terenie byłego Królestwa Polskiego w latach 1815–1868. W sumie analizie poddano blisko sto dziewięćdziesiąt zespołów archiwalnych⁷⁹.

W pierwszej kolejności wykorzystane zostały materiały znajdujące się w Archiwum Głównym Akt Dawnych w zespole Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych, a także w zespole Rady Stanu i Rady Ministrów Księstwa Warszawskiego⁸⁰.

Na szczęblu wladz wojewódzkich kwerenda objęła piętnaście zespołów archiwalnych⁸¹, interesujące dokumenty zachowały się jedynie w aktach Komisji

78 Utrata państwowości Rzeczypospolitej spowodowała zmianę systemu zarządzania społeczeństwem. Wynikało to z faktu, iż panujący kontrolował społeczeństwo monarchii absolutnej za pomocą rozbudowanego systemu gromadzenia i przechowywania danych dotyczących różnych aspektów rzeczywistości. Źródłem tej wiedzy były przede wszystkim wszechobecne raporty składowe przez ograny administracji państwowej każdego szczębla organom zwierzchnim. Szerzej A. Kulecka, *Wapno i alabaster. Biurokratyczna wizja rzeczywistości w raportach urzędowych Królestwa Polskiego (1815–1867)*, Warszawa 2005, s. 7–240.

79 Badania były prowadzone w Archiwach Państwowych w: Warszawie, Grodzisku Mazowieckim, Łowiczu, Płocku, Włocławku, Koninie, Sieradzu, Łodzi, Piotrkowie Trybunalskim, Częstochowie, Katowicach, Kielcach, Lublinie, Zamościu, Pułtusk, Suwałkach, Tomaszowie Mazowieckim, Kutnie, Radomiu, Łomży, Otwocku, Łęczycy, Białymstoku, Sandomierzu, Kaliszu, Poznaniu.

80 Archiwum Głównie Akt Dawnych (dalej: AGAD), Komisja Rządowa Spraw Wewnętrznych (zespół 191), sygn. 193 – Akta Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych, Duchownych i Oświecenia tyjące się Więzień Policyjnych po miastach Królestwa Polskiego; sygn. 7308 – Akta Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych tyjące się więzień detencyjnych w województwie podlaskim, Akta Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych tyjące się więzień detencyjnych w województwie sandomierskim, Akta Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych tyjące się więzień detencyjnych w województwie augustowskim; sygn. 7749 – Akta tyjące się areztów policyjnych cz. I; sygn. 7750 – Akta tyjące się areztów policyjnych cz. II; Rada Stanu i Rada Ministrów Księstwa Warszawskiego (zespół nr 175); sygn. 123 – Regestr wniesionych na Radę Stanu projektów do praw i urzędzeń redagowanych w sekcjach 1810–1813.

81 AGAD, Komisja Województwa Mazowieckiego/Rząd Gubernialny Mazowiecki 1815–1866 (zespół nr 227), Komisja Województwa Kaliskiego/Rząd Gubernialny Kaliski 1815–1866 (zespół nr 228); Archiwum Państwowe (dalej: AP) w Białymstoku, Komisja Województwa Augustowskiego/Rząd Gubernialny Augustowski 1816–1866 (zespół nr 3), Rząd Gubernialny Łomżyński 1867–1918 (zespół nr 6), Rząd Gubernialny Grodzieński 1819–1853 (zespół nr 733); AP w Radomiu/AP w Kielcach, Rząd Gubernialny Radomski 1807–1866 (zespół nr 58); AP w Kielcach, Rząd Gubernialny Kielecki 1866–1918 (zespół nr 31); AP w Radomiu, Komisja Województwa Krakowskiego 1816–1837 (zespół nr 44), Komisja Województwa Sandomierskiego 1816–1837 (zespół nr 123), Komisja Województwa Lubelskiego (zespół nr 44), Komisja Województwa Podlaskiego (zespół nr 44); AP w Lublinie, Komisja Województwa